

Montserrat Galícia. Vaig néixer a Cornellà sota el signe de Cranc i actualment visc entre el Baix Llobregat i la Garrotxa. Sóc professora i llicenciada en història. Com a escriptora he publicat divuit novel·les. A part d'*Interiors* i *La cambra de Virgínia*, ambdues de caire intimista, sobretot m'he dedicat a la ciència-ficció. Pertanyo a la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia (SCCFF), on sóc membre de la Junta. Vaig guanyar el premi Joaquim Ruyra de narrativa per a joves l'any 1994, el premi Enric Valor l'any 2003, i altra vegada el Joaquim Ruyra l'any 2004.

La Rosa de la Celleria

Aquesta història me la va explicar un bon amic que sap de la meva afició per la ciència-ficció, i també em va autoritzar a fer-ne l'ús que cregués convenient; és per això que goso convertir el seu relat verídic en un conte. La Rosa, la protagonista del relat, vivia, fins fa poc, a Anglès, a la Selva, tot i que era filla de la Celleria de Ter. Des de feiatrenta anys s'estava amb el seu nebot en un pis al carrer Indústria, davant de la plaça de Pau Casals. La Rosa seia cada matí davant de la finestra i mai li faltava distracció: llegia el diari o feia mitja i, de tant en tant, es treia les ulleres de veure-hi de prop i mirava per la finestra. Des d'aquell

mirador privilegiat, contemplava la gent i el trànsit; per exemple, veia com arribava la Teisa, que feia el trajecte Barcelona-Olot, i com es trobava el camió de les cerveses, que li barrava el pas.

Un dia, la Rosa es va fixar en un home. Des de feia una setmana, aquell home passava cada dia a la mateixa hora; devia ser un foraster, perquè ella no l'havia vist mai pel poble. L'home devia tenir uns seixanta anys, duia un diari sota el braç i una baguet a la mà. Però no era pas això el que va cridar l'atenció de la Rosa, sinó l'estranya llum que el foraster semblava desprendre. Era com si d'aquella figura sense pretensions, vestida amb jaqueta i pantaló, lluís una aurèola com els sants. La Rosa es va fregar els ulls. Va pensar que tenia algun problema a la vista. O potser era el sol de primera hora que arrencava unes reverberacions especials en els cossos. Quan va tornar a mirar, l'home de l'aurèola havia desaparegut per la cantonada i els vianants no mostraven cap signe de lluminositat. La Rosa va esperar pacientment l'endemà. El misteriós foraster de l'aurèola va aparèixer puntualment, i així un matí rere l'altre.

A partir d'aquí el meu amic es va mostrar menys precís a l'hora d'explicar-me el que va passar. Pel que sembla la Rosa va decidir baixar al carrer i establir coneixença amb l'Home Aureolat, i d'aquí va néixer una relació. El nebot, a part de la història de l'aurèola, que interpretava com una fantasia de

la dona, va trobar curiós que la tieta, a seixanta-cinc anys, hagués trobat el seu primer amor.

Al cap d'una dies, la Rosa va desaparèixer del pis. Havia agafat totes les seves coses i havia deixat una carta que el meu amic va poder llegir quan se li va consultar el cas. La Rosa hi afirmava que l'Home Aureolat venia d'un planeta a l'estrella HD 629.947, una estrella del tipus solar, una nana groga, GV2, que es troba a uns 10 graus a l'est d'Alcor, a la constel·lació de l'Ossa Major –aquella precisió de detalls havia deixat astorat el nebot–. La tieta hi afegia que se n'anava amb ell cap a un món millor. «Si ets dels que opinen que val la pena continuar vivint a la nostra Terra, només cal que obris el televisor nou de 42 polzades que vas comprar, i et miris un telenotícies». Així acabava la carta. El nebot de la Rosa no se'n sabia avenir. Va pensar que segur que la tieta, ella sempre tan sensata, havia caigut en mans d'un desaprensiu.

Després de les gestions que havia hagut de fer –parlar amb els mossos i anar a la caixa d'estalvis per la qüestió de la llibreta–, el nebot de la Rosa es va quedar a casa l'endemà. Aquell matí es va asseure a la butaca de vímet de la tieta davant de la finestra i, mentre es prenia el cafè amb llet, va mirar cap a fora. Al carrer, els vianants desprenien una estranya llum, semblaven aureolats com els sants.